

Sygn. akt VI Ga 54/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Toruniu Wydział VI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Zbigniew Krepski

Sędziowie: SO Małgorzata Bartczak – Sobierajska (spr.)

SO Joanna Rusińska

Protokolant st. sekr. sąd. Bożena Gościńska

po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2016 r. w Toruniu

na rozprawie

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.

przeciwko M. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego we Włocławku z dnia 28 września 2015 r., sygn. akt V GC 365/15

I. oddała apelację,

II. obciąży Skarb Państwa kosztami sądowymi, od uiszczenia których pozwana

była zwolniona.

Małgorzata Bartczak- Sobierajska Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

Skarga kasacyjna służy

Z.

1. (...)

2. (...)

T., dnia 17 czerwca 2016r

Sygn. akt VI Ga 254/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy we Wrocławku wyrokiem z dnia 28 września 2016 r. zasądził od pozwanej M. S. na rzecz powoda B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kwotę 50.000,00 zł z umownymi odsetkami w stosunku rocznym w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP od dnia 29 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 4.917,00 zł tytułem kosztów procesu.

Z uzasadnienia Sądu Rejonowego wynika, iż w dniu 05.09.2008 r. pozwana w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą zawarła z (...) S.A. umowę o kredyt w rachunku bieżącym.

W dniu 26.06.2013 r. pomiędzy (...) S.A. jako zbywcą, a powodem jako nabywcą, została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, na podstawie której powód nabył wskazaną wyżej wierzytelność przysługującą bankowi wobec pozwanej. Wierzytelność przeszła na Fundusz z dniem 28.06.2013 r.

Wysokość nabytej wierzytelności wynosiła 120.214,22 zł, w tym:

- 63.068,51 zł tytułem kapitału;
- 56.815,80 zł tytułem odsetek umownych, naliczanych przez Bank w wysokości zgodnej z treścią zawartej z pozwaną umowy o kredyt w rachunku bieżącym, w okresie od dnia jej zawarcia do dnia sprzedaży wierzytelności na rzecz powoda;
- 3.329,91 zł tytułem kosztów poniesionych przez Bank w związku z monitoringiem płatności (koszty upomnień telefonicznych i pisemnych) oraz tytułem kosztów działań windykacyjnych podejmowanych przez bank po i wypowiedzenia umowy (koszty windykacji pisemnej, telefonicznej i bezpośredniej), w wysokości zgodnej z treścią umowy o kredyt w rachunku bieżącym.

Zawierając umowę kredytu pozwana zgodziła się na wszystkie jej postanowienia, w tym na warunki dotyczące naliczania odsetek oraz kosztów monitoringu i czynności windykacyjnych. Aktualną na dzień cesji wierzytelności wysokość zadłużenia potwierdza m.in. wyciąg z załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności.

Na podstawie zapisów zawartej przez pozwaną umowy o kredyt w rachunku bieżącym wierzyciel ma prawo do naliczenia odsetek od zadłużenia przeterminowanego według zmiennej stopy procentowej, określonej w uchwale Zarządu (...) S.A. Zgodnie z pkt IV oświadczenia (...) Banku (...) S.A. z dnia 31.07.2013 r. stopa oprocentowania odsetek za zwłokę na dzień przeniesienia wierzytelności na powoda tj. na dzień 28.06.2013 r. odpowiadała stopie odsetek maksymalnych i wynosiła 17% w skali roku. Powód zatem od dnia nabycia wierzytelności kontynuował naliczanie odsetek za opóźnienie w spłacie wymagalnego kapitału w kwocie 63.068,51 zł wg stopy przewidzianej dla odsetek maksymalnych, jednakże nie większej niż 17% w skali roku.

Łączna wysokość zadłużenia pozwanej z tytułu umowy o kredyt w rachunku bieżącym, na dzień 10.12.2014 r. została stwierdzona dokumentem księgowym w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych powoda i wynosi 134.440,06 zł.

Z uwagi na wysokie koszty postępowania oraz małe prawdopodobieństwo pełnego zaspokojenia roszczenia, powód niniejszym pozwem dochodził części przysługującego mu roszczenia w postaci kapitału w wysokości 50.000,00 zł, nie zrzekając się przy tym prawa do dochodzenia pozostałej kwoty zadłużenia.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 28.01.2015 r., w sprawie VI GNc 6490 / 14 Sąd Rejonowy wG. (...) orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Od powyższego nakazu pozwana wywiodła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania.

Pozwana podniosła zarzut przedawnienia odsetek - art. 118 k.c., a także przy ich naliczaniu naruszenie art. 359 k.c. (naliczono odsetki od zaległych odsetek).

Ponadto pozwana zgłosiła także zarzut z art. 385³ pkt. 5, 8, 9,11 k.c.

W piśmie z dnia 24.09.2015 r., odnosząc się do sprzeciwu pozwanej powód podniósł, że w związku z dochodzeniem jedynie części przysługującego powodowi roszczenia z tytułu należności głównej w wysokości 50.000,00 zł, podniesione przez pozwaną zarzuty przedawnienia nie dotyczą przedmiotu objętego zakresem postępowania. W tej sytuacji niezależnie od tego, iż powód nie zgadza się z podniesionymi zarzutami, wskazać należy iż zarzuty te pozostają bez wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

Nie mniej powód wskazał, iż wobec braku spłaty zadłużenia z tytułu zaciągniętego przez pozwaną kredytu przeznaczonego na potrzeby prowadzonej przez nią działalności gospodarczej, poprzedni wierzyciel wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, któremu Sąd Rejonowy we W. (...) postanowieniem z dnia 08.11.2011 r. wydanym w sprawie sygn. akt I Co 3949/11 nadał klauzulę wykonalności. Na podstawie uzyskanego tytułu wykonawczego prowadzone było postępowanie egzekucyjne, które pozwoliło na zaspokojenie jedynie niewielkiej części roszczenia Banku (...) S.A. Ostatecznie postępowanie egzekucyjne zostało umorzone w dniu 6.08.2013 r.

Odnosząc się do zarzutu stosowania niedozwolonych klauzul umownych powód wskazał, iż przepisy, na naruszenie których wskazała pozwana (art. 385³ § 5,8,9,11 k.c.) dotyczą stosunków z konsumentami, a przedmiotowa umowa o kredyt zawarta została pomiędzy poprzednim wierzycielem, a pozwaną w związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą, natomiast kwota przydzielona w ramach umowy kredytowej przeznaczona została na finansowanie bieżących zobowiązań wynikających z wykonywanej działalności. W tej sytuacji, zadaniem powoda, podniesiony zarzut jest całkowicie bezzasadny.

Sąd pierwszej instancji ustalił, iż stan faktyczny w niniejszej sprawie nie jest sporny między stronami. Dotyczy to zarówno samej podstawy faktycznej powództwa z którego powód wywodzi roszczenie (umowa o kredyt), jak i przelewu wierzytelności. Pozwana nie zaprzeczyła, że takie umowy zostały zawarte.

W ocenie Sądu Rejonowego podniesiony przez pozwaną zarzut przedawnienia jest całkowicie bezprzedmiotowy. Pozwana podniosła bowiem ten zarzut co do odsetek, tymczasem powód niniejszym pozwem dochodzi jedynie części należności głównej.

Bezprzedmiotowy był także zarzut naruszenia klauzul abuzywnych.

Art. 385¹ i nast. k.c. dotyczą bowiem postanowień umownych zawieranych z konsumentami, zaś art. 22¹ k.c. stanowi, że za konsumenta uważa się osobę fizyczną dokonującą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Tymczasem umowa o kredyt z dnia 05.09.2008 r. zawarta została pomiędzy poprzednim wierzycielem, a pozwaną w związku z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą, natomiast kwota przydzielona w ramach umowy kredytowej przeznaczona została na finansowanie bieżących zobowiązań wynikających z wykonywanej działalności.

W tej sytuacji w stosunku do pozwanej nie będą mogły mieć zastosowania klauzule ochronne konsumentów w rozumieniu art. 385¹ i nast. k.c.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz. U. 2015.128), Sąd orzekł jak w sentencji

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty te składają się :

Pozwana wniosła apelację od tego wyroku, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) niewyjaśnienie przez Sąd pierwszej instancji okoliczności, które mogły mieć wpływ na wynik wyrokowania, mianowicie powód nie przedstawił twardych dowodów, że żądana kwota 50.000,00 zł ma uzasadnienie w istniejącym materiale dowodowym,

2) naruszenie w związku z powyższym art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, mianowicie Sąd pierwszej instancji zamiast opierać się w sprawie na dowodach z dokumentów, dokonał jedynie interpretacji stanu faktycznego bez zbadania, czy roszczenie powoda rzeczywiście istnieje zgodnie z zasadami prawdy obiektywnej.

W oparciu o powyższe zarzut pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zarzuty apelacji nie zasługują na uwzględnienie.

Rozstrzygnięcie Sądu pierwszej instancji jest trafne. Pomimo lakonicznego uzasadnienia, Sąd Rejonowy niewadliwie ustalił stan faktyczny i dokonał prawidłowej subsumpcji wydając zaskarżone rozstrzygnięcie.

Wbrew skarżącej nie doszło do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia tego przepisu wymaga wykazania, że Sąd pierwszej instancji uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd doniosłości poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena Sądu.

W doktrynie i orzecznictwie przyjęte jest, że ramy swobodnej oceny dowodów muszą być zakreślone wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego, regułami logicznego myślenia oraz pewnego poziomu świadomości prawnej, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wając ich moc oraz wiarygodność odnosi je do pozostałego materiału dowodowego. Jak prawidłowo przyjął Sąd Apelacyjny w S. (...) w wyroku z dnia 19 czerwca 2008 r. (sygn. akt I ACa 180/08, LEX nr 468598), jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia powyższego przepisu nie wystarcza zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie (por. wyrok SA w S. (...) z dnia 27 marca 2014 r., I ACa 953/13). Natomiast skarżąca w żaden sposób nie uzasadniła swojego zarzutu, ani nie sprecyzowała, które ustalenia Sądu kwestionuje.

Ustalenia faktyczne zostały poczynione właśnie w oparciu o dowody z dokumentów, niezrozumiały jest więc zarzut pozwanej z punktu drugiego apelacji.

W konsekwencji należy stwierdzić, że Sąd pierwszej instancji wystarczająco wyjaśnił okoliczności niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy. Brak spłaty kredytu uzasadniał roszczenie na podstawie art. 509 k.c. i art. 481 k.c.

Mając na uwadze powyższe apelację należało oddalić jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzeczono na mocy art. 113 ust. 1 u.o.k.s.

Małgorzata Bartczak – Sobierajska Zbigniew Krepski Joanna Rusińska

Skarga kasacyjna służy

Z/

1) (...)

2) (...)

3) (...)

(...)